

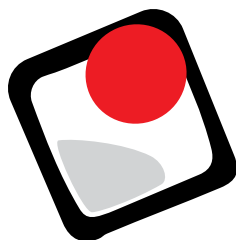
BORRA

Butlletí Oficial del Centre d'Adults **Sant Carles**

juny 2013
núm. **15**

SANTCARLES ONTINYENT
CENTRE PÚBLIC DE FORMACIÓ DE PERSONES ADULTES

CENTRE PÚBLIC
SANT CARLES
DE FORMACIÓ DE
PERSONES ADULTES
CONTINENT

El curs 2012-2013 arriba a la fi. Quan escric aquestes ratlles s'estan fent els darrers exàmens de la tercera avaluació i ja podem veure la satisfacció en les cares de l'alumnat que ha pogut desenvolupar tot el curs amb regularitat. Notem certes formes de cansament per l'esforç realitzat, però alhora notem la satisfacció d'haver assolit uns objectius que els permetran participar activament dels canvis socials i sobretot els permetran continuar estudiant si així ho decideixen.

Aquest curs va començar amb un acte inaugural que, segons l'alumnat, ha estat el més atractiu i profitós dels darrers anys. La lliçó inaugural va anar a càrrec de l'escriptor **Joan Olivares** i va versar sobre com els humans mesurem el temps. Certament, amb la informació que Olivares ens va brindar, el nivell de coneixement –també com a matemàtic- que va demostrar i, sobretot, la pedagogia que va emprar, demostra ser un dels grans comunicadors que tenim ara mateix al País Valencià. L'auditori de Caixa Ontinyent, de gom a gom, en va gaudir moltíssim. I si amb això no n'hi havia prou, la cloenda va anar a càrrec de **Pep Gimeno “botifarra”** que ens va emocionar amb un concert i una mostra de cultura popular valenciana immillorables. Si ho desitgeu ho podeu veure en la nostra pàgina web.

Potser sabreu que la Conselleria d'Educació ha reorganitzat la xarxa de Cefires, amb la supressió del d'Ontinyent. Aquest fet va comportar que des de la direcció del CEFIRE d'Ontinyent, l'Ajuntament i el CPFFA Sant Carles, se signara un acord pel qual, les aules del CEFIRE passaven a ser d'ús preferent de l'escola d'adults. Cobrim així la necessitat d'aules que teníem al CPFFA.

Trobareu a les pàgines de la revista les cal·ligrafies que la Cap del Departament d'Artístiques, **Rosario Palma**, ha fet en diferents parets del centre. També us mostrem algunes de les activitats extraescolars o dels tallers de No Reglat que hem desenvolupat al llarg del curs. Us expliquem la història del nostre edifici de la mà del professor **Manolo Requena** i a manera d'homenatge, comuniquem el comiat del mestre –i amic- **Enric Oltra Margarit**, per jubilació. Volem des d'ací, agrair-li la sort d'haver compartit amb ell els darrers temps en la seua tasca docent. Tota una vida dedicada a l'ensenyament i al servei de la seua societat. Enhorabona, Enric!

Publiquem finalment els textos de les nostres alumnes, **Esther Penadés** i **Cristina Ferrero**, guanyadores de dos premis *Sambori* en la categoria de Formació de Persones Adultes i EOI. També a elles, l'enhorabona!

Vicent Terol i Calabuig
Director del CPFFA Sant Carles

acte inaugural del curs acadèmic

Actuació de Pep Gimeno. Vi d'honor

Grup d'alumnes de GES1 i C2-N1, en excursió d'Ontinyent a Bocairent, pel barranc dels Tarongers.

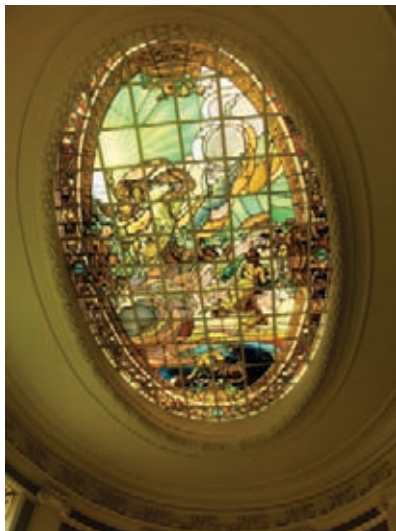
Visites: arqueologia tèxtil de força hidràulica al voltant del barranc, conduccions d'aigües i infraestructures fabrils, cava de gel ,covetes, ermita del Crist, monument als Carlistes, cova de la beata, camins dels enginyers.

jubilació del company Enric Oltra

XI trobada de dansa valenciana

Visita a les Corts Valencianes.
Gòtic i Modernisme.

PRÒLEG DEL LLIBRE D'UN PERDEDOR

Constantment em faig preguntes per poder esbrinar el comportament de l'ésser humà, però, ara més que mai, opine que no hi ha cap justificació. La meua condició humana m'impedeix ser totalment objectiu per arribar a qualsevol conclusió al respecte, ho reconec. I és que, en contra de la més profunda necessitat de saber, no hi trobe cap argument per defensar el comportament de l'home.

Per cada moviment que produeix, per cada paraula que pronuncia, per cada acció que critica, se m'acudeix a la ment infinitat de preguntes sense resposta: em pregunte per què els hòmens perllonguen la vida quan ja els han caigut les dents; o per què es preocupen per ser emperadors de la seua vida quan mai seran conscients del que és el poder; per què s'entesten a romandre en peu quan ni tan sols tenen cames. No entenc el motiu pel qual s'allunyen de la seua pròpia història a la qual pertanyen; ni per què s'esforcen a trobar les esmenes de la infelicitat. Hi ha milers de coses que no entenc de l'ésser humà. Com quin profit obtenen amb l'instint, per què s'estimen entre ells, i a ells mateixos o per què necessiten la llibertat humana. Desitgen aprendre a parlar per deixar de ser muts i inventen noves llengües per poder parlar a distància. Hi ha tantes coses que fan els hòmens que destaquen per la seua inutilitat...

Escriuen històries, llibres amb infinitat d'històries i, fins i tot, nous pròlegs que s'inclouen en les històries. Escriuen poemes de dos paraules, novel·les de tan sols unes línies i cançons sense música. Escriuen sinopsis de contes infantils, i guions dels cel·luloides cremats. Escriuen textos sense cap recompensa. Definitivament, escriure sense dir res a ningú.

Dibuixen lletres infidels als amants, inclouen textos a les pel·lícules sonores i esbossen els llocs per on no han deambulat. Signen les memòries, escriuen diaris, calquen paraules. Notes, missatges, llibres amb cap significat. Paraules que poques vegades tenen un propòsit. La majoria dels hòmens amunteguen històries als calaixos amb esperança solitària. Accepten, així, estar protegint el que contenen per evitar que puguin ser oblidades. A aquell obscur lloc les paraules que ells creuen poesia són, sols, cúmuls de textos enciclopèdics. Únicament uns pocs textos sobreviuen al temps. A canvi, han de suportar la pèrdua de memòria de qui els interpreta.

I, a més, busquen els racons més desconeguts per poder tindre la mínima oportunitat d'escriure: als tovallons de les terrasses, als murs de les cases desèrtiques, als llibres abandonats. Qualsevol amagatall és objectiu d'aquells que malviuen confessant les seves penúries a la vida. Tots ells creuen que les seves vides són importants i ho manifesten cada minut que poden.

I per a què n'escriuen tants? Textos que els conviden a l'amargor i els obliguen a imaginar fets il·lusoris, comprendre històries falses, percebre sentiment on exclusivament hi ha paraules; mentides, al cap i a la fi, que els esgoten la ment i els fan creure noves doctrines. Els manipulen però no se n'adonen. Això són els llibres.

Els hòmens cauen en la ignorància pensant que aquestes històries perduraran al passat sense ser conscients que sols són paraules buides. Tenen la certesa que els ajudaran a saber parlar i viure. Però la realitat és ben diferent. Sols intenten trobar sentit a la seua pobra existència. Es transformen en persones submises a històries amb arguments quimèrics per negar-se que caminen a gatamèu i que estan asseguts la majoria del temps que viuen.

Però ell continua encabotat en acabar històries per començar-ne de noves. No s'adona que les paraules que dibuixa sols són excrements que la seva ment ja no necessita, paraules que intenten transformar la seva misèria en felicitat camuflada. Vol creure que escriure és per a ell un tractament terapèutic quan el que de veritat produeix és la pura acumulació de lletres enciclopèdiques que el paper absorbeix sense deixar ni rastre en les persones. Es preocupa per col·leccionar frases ja gargotejades amb la intenció de recordar-les en un altre moment del dia. Guarda fragments de papers desfets. En altres ocasions està convençut que ha de desfer-se de les paraules confiant que no les tornarà a necessitar. Per a què escriure-les si no saps ben bé què fer amb elles? Hi ha tantes coses que fan els hòmens que destaquen per la seua inutilitat...

Jo no vull conèixer els remeis de la infelicitat. M'irrita creuar-me amb els qui treballen per un futur llunyà i obliden el passat que els protegeix. Es creuen amb poder per canviar el que tenen sense adonar-se que mai podran desfer-se de la càrrega que han creat. Són el que són pel passat que han construït, són històries efímeres sense rellevància. No importa l'esforç per desfer-se d'elles. Mai podran ser lliures.

PREMI SAMBORI 2013.
CATEGORIA FPA I EOI.
Esther Penadés Soler
ALUMNA DEL NIVELL
SUPERIOR (C2) DE LA JQCV

EN TINC 30, I QUÈ?

Hui m'he alçat, sent molt conscient que en menys de dues setmanes compliré trenta anys. Supose que per a vosaltres no serà cap cosa transcendental, i en realitat per a mi tampoc, encara que, tal vegada, sí que meresca una xicoteta reflexió.

Se puposa que als trenta, ja has de tindre la teua vida encarrilada, amb marit, parella, company o com vulguem dir-ho; i és clar, amb fills, o esperant-los, amb cotxe, casa i piscina, dolços pel Nadal, viatge a l'estiu i modelets diversos per estrenar cada temporada.

O això és el que jo creia fa vint anys enrere. Ja des d'aleshores intentem alligonar el nostre petit cervell i volem creure que, en realitat, necessites tots aquells imprescindibles per a sentir-te segur, feliç i adaptat socialment parlant, quan encara creus en Peter Pan, els prínceps blaus i els finals feliços. Sense adonar-nos que en realitat, li donem més importància a "tindre" que a "ser", i ens convertim així, en consumidors compulsius, amb una aberrant i supèrflua necessitat fantasmagòrica, ja pràcticament des que duem bolquers.

A mesura que anem complint anys i vivint, hauriem d'adonar-nos que els Reis Mags no existeixen; que les menstruacions són odioses, però necessàries; que amb el primer bes no voles, com sempre ens havien assegurat; que la primera borratxera no és divertida, ja que segurament acabaràs vomitant sense poder mantindre't en peu i passaràs una ressaca que et farà que jures i perjures que no tornaràs a provar l'alcohol; que la "primera vegada" fa mal; que no ets més independent als divuit que als disset; que estudiar és dur, però treballar és pitjor i que els diners, són només això, diners.

No ens adonem que el que caldria per a ajudar a créixer un ésser humà amb valors, seria deixar-lo créixer lliure, i guiar-lo i ajudar-lo a escollir què vol ser, sense pressions, sense culpabilitats, sense cap tipus de xantatge emocional. Deixar-lo prendre decisions al seu ritme i que vaja construint la seua vida a poc a poc. En canvi, agonitzem per madurar, a colps, com tots, analitzant-nos, perdent-nos i buscant-nos cada dia, intentant trobar-nos i reconèixer-nos, què som i què volem ser. Cal deixar de banda els guions i els escenaris de qualsevol tipus teatre de préstec: cal centrar-se en què volem ser o què no volem ser, sense que estiga condicionat a estar acceptat per altres persones externes a l'individu.

Resulta difícil però, créixer i assimilar que la vida no para; que les errades no es poden esborrar; que el temps passa i les escenes no es repeteixen; que no serem joves sempre, i això ens angosta. Com més major et fas, més intensa és aquesta sensació de perill i d'impotència. Et sents pressionat, com si l'edat per equivocar-te ja t'haguera passat i no hi tingueres dret.

Ara, després d'aquesta reflexió, només cal dir que la decisió està en les vostres mans; que tenim fixats al cap uns clixés que poden no ser exactament el que hem assimilat. Podem rebel·lar-nos, començant per posar en dubte allò que mai havíem gosat dubtar, escollir sense prejudicis, ni egoismes, ja que a la fi, tots estem connectats, però sembla que no ens en volem adonar.

Ho sent, però no tinc fórmules màgiques perquè ningú se senta millor. Només podeu descobrir el camí de la vida per vosaltres mateixos, i processar-ne la informació individualment. D'aquesta manera, descobrireu quins són els vostres encerts i les vostres errades i llavors s'haurà produït un autèntic aprenentatge.

Ací queda l'aventura de cadascú. Que comence el joc!

PREMI SAMBORI 2013.
CATEGORIA FPA I EOI.
Cristina Ferrero Enguix
ALUMNA DEL NIVELL MITJÀ (C1)
DE LA JQCV

INAUGURACIÓ CURS ACADÈMIC 2012-2013

**18 d'octubre Centre Cultural
19:30 h CAIXA ONTINYENT**

Introducció:

Manolo Requena, professor del CFPA

Parlaments:

Sra. Pilar Juan, Presidenta de l'Associació d'Alumnes del CPFP

Sr. Vicent Terol, Director del CFPA

Sr. Jorge Rodríguez, Alcalde d'Ontinyent

**CENTRE PÚBLIC
SANT CARLES
DE FORMACIÓ DE
PERSONES ADULTES
ONTINYENT**

XI TROBADA D'ESCOLES DE DANSA

col·laboren
El Consell Insular d'Ontinyent
Club de Comparses d'Ontinyent

DISSABTE 4 MAIG 2013

17:30- PORTA CPFP SANT CARLES

18:00- PLAÇA SANT DOMINGO

FOR COLOM

10 d'abril
10:00h matí
11 d'abril
19:30h vesprada
aula **OD1**

ORIA FALSIFICADA?

de **Joan Albiñana**

de piano al Conservatori Professional de
Domingo
e FIBA.
der de l'aula de música.

va ser Caillat (seguit) en referència de la història actual? O
realment ho era Caillat?
era col·locat gairebé a era "del Canari"?
través a manipulacions?
tota reflexió sobre la nostra història, seguitada, manipulada,
reconstruïda al servei de la història d'Ontinyent.

25 d'ABRIL

ACIÓ, GAUDI, EXPRESSIÓ...

ta guiada a Xàtiva a càrrec del
fessor **Rafel Corri**

10 d'abril Establiment de llibres i revistes

ore de contes d'Ulrich, a càrrec de
ya. Organització: IEVA

a a Xàtiva a càrrec del
fel Corri

ATALÀ

encià en les Noves Tecnologies"

rie en Informàtica de Sistemes

ols, els portàtils..."

LES LLIBERTATS

ALS DELS VALENCIANS

RECITAL POÈTIC

DES1 i GES2. Professorat

ta

ana, pianista

MAUTHAUSEN

MEMÒRIA D'UN VIATGE

CENTRE PÚBLIC
SANT CARLES
DE FORMACIÓ DE
PERSONES ADULTES
ONTINYENT

A càrrec de **Vicent Terol i Calabuig**
Director del CPFFA Sant Carles

Aula **OD1** **dt7maig 17:00h**
dc8maig 10:30h

SANT CARLES
ONTINYENT

CENTRE PÚBLIC DE FORMACIÓ DE PERSONES ADULTES

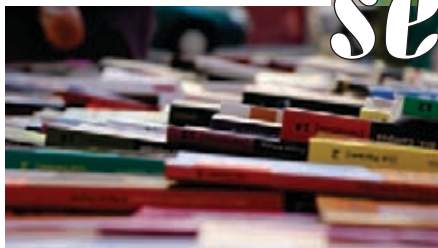
febrer - juny 2013
60 hores (30 teòriques+30 pràctiques)

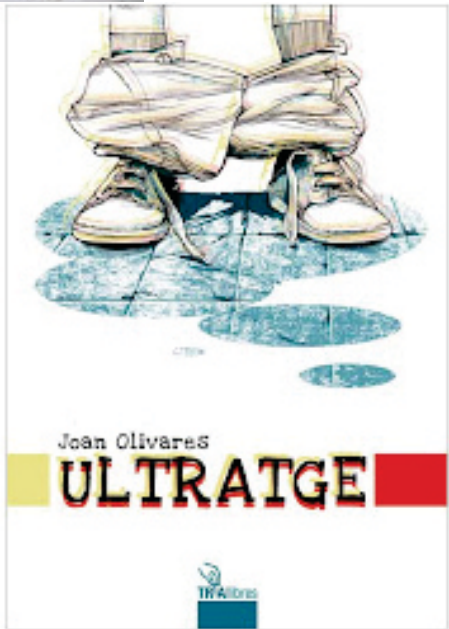
CURS IHOVA

INICIACIÓ A LA HISTÒRIA D'ONTINYENT I LA VALL D'ALBAIDA

Vicent Terol i Reig
Agustí Ribera
Antonio Calzado

setmana 2 d'ABRIL

Segons el Secretari de l'Excm. Ajuntament d'Ontinyent de la dècada dels 50, Juan L. Reig Feliu, va ser la pietosa senyora na Vicenta Blasco, en testament atorgat el 15 de març de 1669, qui va deixar part dels seus bens per a la fundació d'un Col·legi de la Companyia de Jesús a Ontinyent, *per tal que foren educats moral i intel·lectualment els fills de la vila*, encara que fins a vint anys després, en 1689, no va fer Carles II el manament d'executar aquesta clàusula testamentària. El 24 de juny de 1703, encara que la Vila es trobava en plena Guerra de Successió, es va reunir el Consell General i es va atorgar escriptura davant del notari Antonio Navarro, essent presents les autoritats de la Vila i els RR PP de la Companyia Lluís Tàrraga i Antoni de Borja.

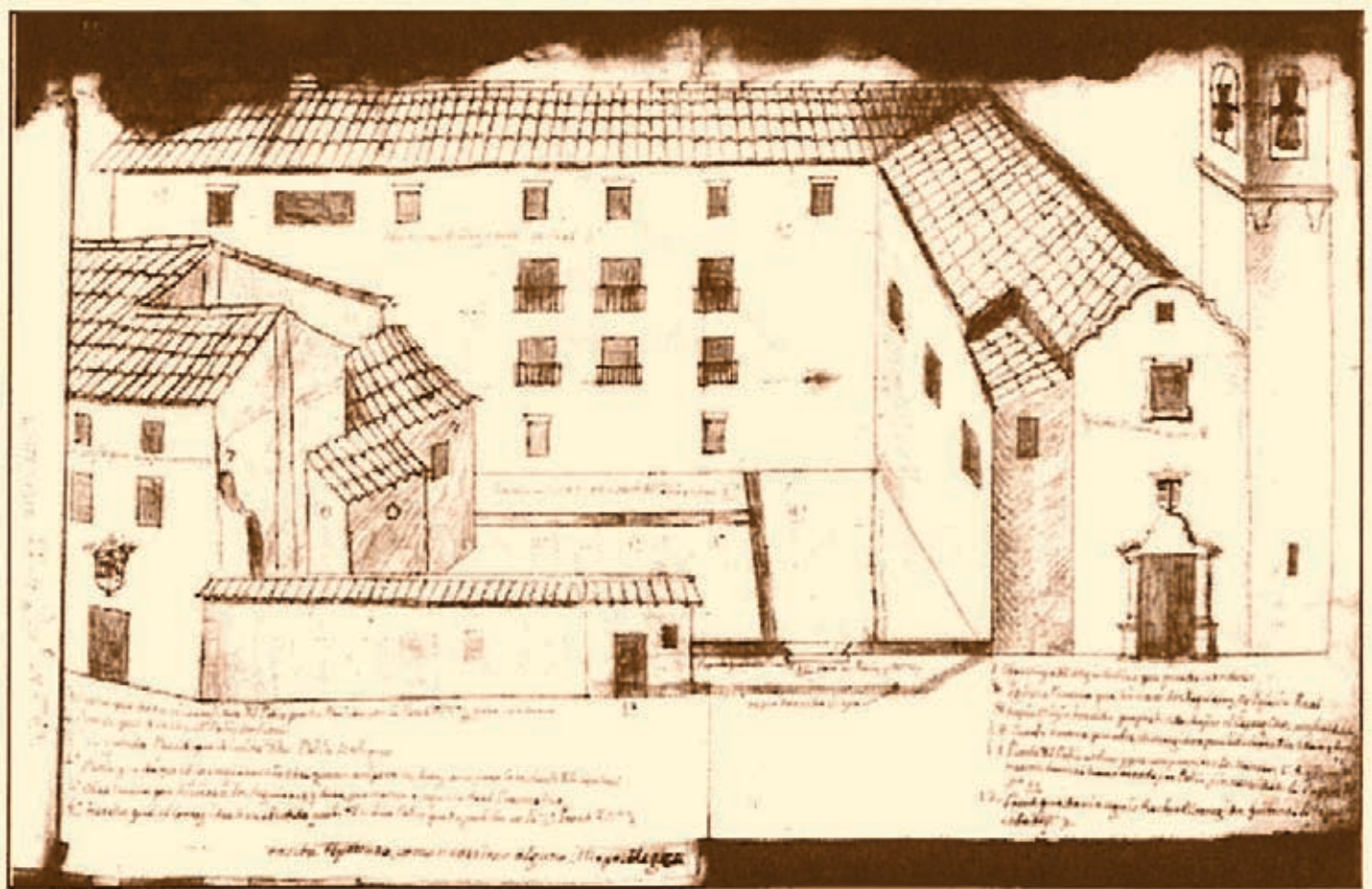
El primitiu col·legi va estar al carrer Cordellat, al barri de la Vila, fins que es van acabar les obres de l'edifici nou i de l'església, i el 5 de maig de 1705 la congregació va prendre possessió del nou edifici. Però poc de temps van gaudir els Pares de la Companyia d'aquestes instal·lacions, ja que el 10 d'abril de 1767 els emissaris del rei Carles III es van personar al col·legi per tal que abandonaren no sols la vila d'Ontinyent, sinó també el territori espanyol, raó per la qual van ser traslladats al port de Dénia. Des d'aquest moment, l'església passà a dependre de la parròquia de Santa Maria i l'edifici adjunt es va convertir en Escola.

Amb el pas del temps les condicions pedagògiques, sanitàries i higièniques van empitjorar, raó per la qual, després de la Guerra Civil, i una vegada desallotjats els soldats que l'ocupaven, la Comissió Gestora Municipal del moment, en sessió de 9 de gener de 1940, va acordar procedir a la reconstrucció de l'edifici amb un projecte encarregat a l'Arquitecte Municipal, que va a ser aprovat el 17 de desembre del mateix any amb un pressupost de 146.443,87 pessetes, de les quals *el Ministerio de Educación Nacional* va aportar 80.000 pessetes. El 8 d'agost de 1944 es va certificar l'acabament de les obres amb un cost final de 336.831,72 pessetes.

Des d'aleshores, l'immoble consta de quatre plantes, en cadascuna de les quals van haver dos escoles separades per l'escala central; en cada escola es disposava d'aula per a les classes, despatx per als mestres, rober i serveis sanitaris. La façana, com encara dissortadament hui dia fins que es puguin assolir les cases deshabitades del davant, recau a un estret carreró. La part posterior, que recau a una de les vistes més espectaculars que tenim del Pont Vell, l'obra civil ontinyentina de 1501 més important que conservem, disposava d'un pati d'esbargiment, hui inutilitzat per l'ensorrament d'una part fa anys i que també podria refer-se per tal de poder comptar amb una zona interna recreativa.

Des del curs 2009-10, es va començar una profunda reforma interior de tot l'edifici que ha culminat en unes noves instal·lacions molt dignes: CAL, Biblioteca, despatxos, sala de professorat, secretaria, serveis, aules equipades amb mitjans audiovisuals i connexions a internet que li permeten a tota la comunitat educativa poder desenvolupar el seu treball en les condicions més adequades.

Manolo Requena Collado

Assumiràs la veu d'un poble,
i serà la veu del teu poble,
i seràs, per a sempre, poble,
i patiràs, i esperaràs,

[...]

Pot ser et maten o potser
se'n riguen potser et dela-
ten;
tot això són banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res si no s'és poble

Vicent Andrés Estellés

Burjassot 1924 - València 1993

Miguel Martí i Pol

Roda de Ter 1929 - Vic - 2003

Bella, de vós sa amoros
Ja fósseu mia!

La nit i el jorn, quan pens en vós
mon cor sospira.

El jorn sencer tostemps sospir
podeu ben creure;
i a on vos he vist sovint me gir
si us podré veure,
i quan no us veig creix en dolors,
ànima mia.

La nit i el jorn, quan pens en vós
mon cor sospira.

Tota la nit que en vós estic,
he somiat;

i quan record sol, sens abric
trobe'm burlat.

No em burletu més: durmam els dos,
ànima mia.

La nit i el jorn, quan pens en vós
mon cor sospira.

Joan Timonedà

València 1900

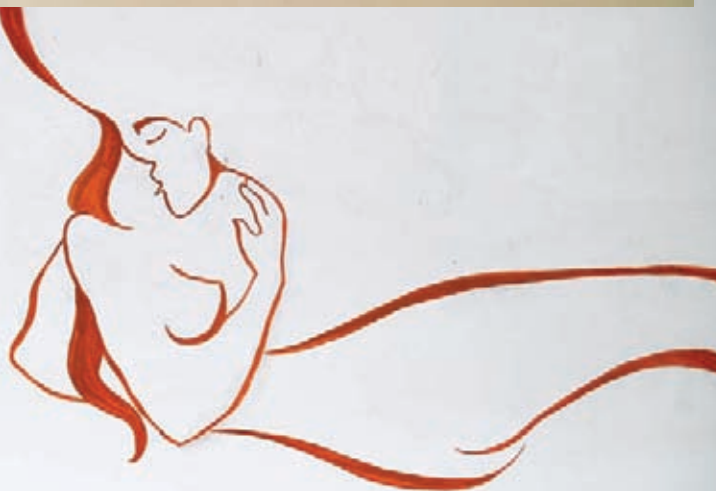
Estime aquesta terra,
com un amant fidel i ardent,
aquesta terra meua
que cada jorn m'encén i em pren
pell a pell ens compartim
cos a cos ens aprenem
i el desig ens manté vius els somnis.
La meua terra em porta
camins enllà de mi mateix
repose quan la mire
quan en sóc lluny tot m'entristeix
solc a solc la sent endins
pel desig se'm fa present
que el meu cor sense ella no batega.

Miquel Martí i Pol

Ruïna de Tàrragona 1929 - 1991

Palau Ducal de Gandia

IN MEMORIAM

Conxa Ferrero Gramage

Taller de ioga
Curs 2012-2013

Josefina Nieto Navarro

PF de ceràmica
Curs 2012-2013

*Així com cell que es ven prop de la mort
Iré pel món vostre orgull recitant*

Ausiàs March

*«Som testimonis
de la teua ven,
de la teua vida»*

Bocairent

1 de juny de 2013

Taller del CPFPA:

«Estellés per sempre més»

CENTRE PÚBLIC
SANT CARLES
DE FORMACIÓ DE
PERSONES ADULTES
O N T I N Y E N T

C/ Maians, 53. Ontinyent 46870

Tel. 962915494

Fax 962388139

www.fpaontinyent.com

c-electrònic: 46019325@centres.cult.gva.es

info@fpaontinyent.com